

ранъ съ всичкитѣ букурещки чорбаджии; вардѣха се и тия отъ него.

И така, азъ намислихъ да излѣза баремъ съ 60 души. Доиде Благовещение. Отидохме въ Букурещъ; но мене не познаваше ни единъ отъ букурещкитѣ търговци, ако азъ и да седѣхъ въ Букурещъ цѣли 8 месеца. Само Балкански бѣше за мене патриотинъ, защото ми помогна да премина зимата при него. Решихме се съ Балкански да излѣземе предъ яснитѣ очи на нашитѣ богати търговци, да ги помолиме да приематъ участие, и съ това да изпълниме своята длъжностъ. Азъ се решихъ да имъ кажа, че ще ида на Стара-планина и да се боря противъ турскитѣ несправедливости, че нашето отечество очаква отъ насъ голѣма помощъ и че всѣки българинъ е длъженъ да жертвува. После дълги мжки и старания, азъ успѣхъ да се приближа до тѣхъ и да имъ се помоля да събератъ между себе си пари, да купятъ пушки и да изпълнятъ своя дългъ.

— Ако си не помогнеме сами, то ни Сърбия, ни Русия нѣма да се погрижатъ за нами, — казахъ азъ.

Нашитѣ чорбаджии ми представиха, че тия ще могатъ да работятъ съ Сърбия, съ която мислятъ да основатъ „южно-славянска“ държава, т. е. да съединятъ българо-сръбскитѣ сили и да съставятъ яка федерация. Когато чухъ това тѣхно мнение, рекохъ:

— Всичкото това е добро, но азъ ви увѣрявамъ, че Сърбия не може въ сегашно време да воюва. Ако сръбското правителство ви е обещало нѣщо, то ви е излъгало, защото е било принудено да ви излъже. Азъ бѣхъ въ Сърбия и зная положението на работитѣ. Дорде Сърбия се не усили извжтре, то тя нѣма намѣре-